

Arrest

nr. 102 856 van 14 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 juni 2011 het Rijk binnen en diende op 21 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 11 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Janat Tangai, district Dir in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. U zou na de zesde klas bij een oom in Mardan (Khyber Pakhtunkhwa) verbleven hebben. In vakantieperiodes zou u teruggegaan zijn naar Janat Tangai. U zou een maand in dienst geweest zijn bij een administratieve dienst van het Pakistaanse leger te Attock (Khyber Pakhtunkhwa). Na uw opleiding zou u gestopt zijn omdat deze job niet was wat u ervan verwacht had. U zou terug naar uw dorp Janat Tangai zijn gegaan. Op 25 april 2011 zou de taliban naar uw woning gekomen zijn. Ze zouden een nacht blijven logeren hebben. De taliban zou met uw vader gesproken hebben. Ze wilden dat u of uw broer met hen meeding als gids en dat u of uw broer zich bij hen aansloten. Ze zouden tegen uw vader gezegd hebben dat ze de week erna zouden terugkeren. De volgende dag zou uw broer naar de politie gegaan zijn. De politie kon jullie niet helpen omdat er niets was gebeurd. U en uw familie zouden naar de schoonvader van uw broer gegaan zijn te Mardan op 26 april 2011. Ondertussen zou het Pakistaanse leger op 4 mei 2011 een raid op uw woning hebben uitgevoerd en drie taliban leden hebben gedood. Op 6 mei 2011 zou u Pakistan verlaten hebben. De "ISI" zou uw vader een nacht vastgehouden hebben in juni 2011. Over land zou u naar Iran gereisd hebben. U zou doorgereisd hebben naar Turkije. Per boot zou u in Griekenland aangekomen zijn. Per vrachtwagen zou u naar Italië hebben gereisd. U zou per trein naar België zijn gekomen. Uw broer zou eveneens Pakistan ontvlucht zijn maar u weet niet waar hij zich bevindt. U vroeg asiel aan in België op 21 juni 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een fotokopie van uw identiteitskaart, een fotokopie van uw domiciliëcertificaat, fotokopies van schooldiploma's, een originele resultatenkaart van de universiteit te Gujrat, drie originele documenten betreffende uw werk bij het Pakistaanse leger en originele enveloppen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel 'origineel bewijs' kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of over kan beschikken voor te leggen. U legde echter enkel een fotokopie neer van uw identiteitskaart en een fotokopie van uw domiciliëcertificaat (zie document 1 en 2, groene map). Hoewel uw originele identiteitskaart in Pakistan ligt en u ondertussen al meer dan een jaar in België verblijft, verzaakte u uw originele identiteitskaart te laten opsturen (zie gehoorverslag CGVS p.10). Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") wordt er immers steeds gewezen op het belang van het verzamelen van zoveel mogelijk documenten ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas. Gezien het ontbreken van een origineel identiteitsdocument met foto en daar aan gemakkelijk door knip-en-plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, toont u uw identiteit derhalve niet genoegzaam aan. U schiet tekort in uw plicht tot medewerking door uw identiteitskaart niet voor te leggen hoewel het stuk zich in Pakistan bevindt. Door het tekortschieten in uw medewerkingsplicht wordt uw algehele geloofwaardigheid reeds fundamenteel aangetast.

Voorts is uw vrees tweeledig. Enerzijds koestert u een vrees voor de taliban en anderzijds vreest u de Pakistaanse autoriteiten.

Aangaande uw vrees voor de taliban dient opgemerkt te worden dat u niet kan aantonen dat u op het moment dat de taliban in uw woning logeerde op 25 april 2011 aanwezig was in uw dorp. U gaf zelf aan dat u regelmatig verhuisde van Mardan naar uw dorp (zie gehoorverslag CGVS p.4). Noch legde u enig document neer dat zou aantonen dat uw familie of uzelf gronden en een woning hadden in uw dorp van afkomst. Uw arbeiders zouden na de komst van de taliban, het vee hebben verkocht (zie gehoorverslag CGVS p.6). Ook daarvan legde u geen enkel document voor. Uw fotokopie van uw domiciliëcertificaat is hiervoor geen verschoning gezien dit document enkel aantoonde waarvan u afkomstig bent en niet wanneer u ergens verbleef (zie document 2, groene map). Daarenboven wijst uw resultatenkaart uit dat u een adres te Mardan heeft opgegeven bij de aanvraag voor uw studies aan de universiteit van Gujrat. Nochtans beweerde u dat u uw aanvraag vanuit het district Dir gedaan te hebben, waartoe Mardan niet behoort (zie gehoorverslag CGVS p.4). Het CGVS kan dan ook niet

nagaan of u in de periode dat u beweerde problemen te kennen, daadwerkelijk in uw woning te Janat Tangai verbleef.

Wat hier ook van zijn, het is merkwaardig dat de taliban u of uw broer niet onmiddellijk heeft meegenomen gezien ze volgens u van plan waren u of uw broer als gids te gebruiken (zie gehoorverslag CGVS p.13). Overigens geeft u ook geen zekerheid over het waarom de taliban u of uw broer zou nodig hebben. Enerzijds gaf u aan dat ze u als gids wilden gebruiken, anderzijds zouden ze als voorbeeld willen gebruiken om andere personen van uw dorp te rekruteren (zie gehoorverslag CGVS p.13). Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u geen eenduidige reden kan geven waarom de taliban zou willen dat u of uw broer zich bij hen aansloot. Het Pakistaanse leger zou een raid uitgevoerd hebben nadat u en uw familie naar Mardan zouden zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS p.14). U legde hiervan geen document neer zoals een krantenartikel of dergelijke. De taliban zou aan uw buur in uw dorp een dreigbrief hebben gegeven (zie gehoorverslag CGVS p.16). U legde deze dreigbrief niet voor omdat uw buur deze zou vernietigd hebben, wat een clichématig antwoord is (zie gehoorverslag CGVS p.16). Echter, waarom zou een buur een brief die voor u en uw familie bestemd was, vernietigen en op die manier niet ingaan op het verzoek van de taliban om die brief te bezorgen. Zo zou uw buur zelf in de problemen kunnen komen. Tot slot stelde u dat uw **broer** op 26 april 2011, de dag nadat de taliban was blijven logeren, naar de politie stapte (zie gehoorverslag CGVS p.13). Echter gaf u aan bij de "DVZ" dat uw **vader** naar de politie gestapt was (zie vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 3.5). Na confrontatie door het CGVS stelde u dat u had gezegd dat het uw broer was (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dit is echter geen verschoning gezien u aan het begin van het interview werd gevraagd om er fouten waren gemaakt op de vragenlijst van de "DVZ" (zie gehoorverslag CGVS p.2). Overigens liet u bij monde van uw advocaat op dd. 17 oktober 2011 aan het CGVS weten dat er een fout op de vragenlijst stond met name dat uw vader geen bedenktijd had gekregen (zie brief advocaat, administratief dossier). U had toen al kunnen opmerken dat er nog fouten werden gemaakt op de vragenlijst. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de taliban.

Wat betreft uw vrees voor de Pakistaanse autoriteiten dient aangestipt te worden dat u hierover geen enkel concreet element aanbrengt. Ook was u niet eenduidig over de reden waarom de autoriteiten u zouden zoeken. Zo stelde u eerst dat de Pakistaanse autoriteiten dachten dat u samenwerkte met de taliban omdat ze uw woning hadden ingenomen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u of uw familie nooit toestemming hebt gegeven aan de taliban. De taliban heeft gewoon de woning ingepalmd. Overigens waren de autoriteiten reeds op de hoogte dat de taliban u en uw familie lastig viel (zie gehoorverslag CGVS p.13). Er is dan ook geen reden waarom de autoriteiten zouden denken dat u samenwerkte met de taliban. Vervolgens stelde u dat u mogelijks informatie aan de taliban zou kunnen geven omwille van uw activiteiten voor het Pakistaanse leger (zie gehoorverslag CGVS p.16). U kon echter zelf niet aangeven welke informatie u mogelijks zou kunnen doorgeven aan de taliban (zie gehoorverslag CGVS p.16). Bovendien was u amper een maand in opleiding, zodat de informatiewaarde van uw werkperiode bijzonder beperkt is. Overigens kon u zonder problemen uw opleiding stopzetten (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.11). Het CGVS merkt ook nog op dat u dit gegeven (aanmelding bij het leger) niet hebt aangeven bij de "DVZ", wat merkwaardig is, gezien uw bewering hierdoor problemen te kennen met de autoriteiten. U zou ook de "ISI" vrezen omdat ze u zouden zoeken. Uw vader zou een nacht zijn vastgehouden door de "ISI" in juni 2011 (zie gehoorverslag CGVS p.16). Indien uw vader werkelijk zou beschuldigd worden van samenwerking met de taliban, door de ISI, een machtig en invloedrijke geheime dienst, zou hij niet omwille van zijn ouderdom zomaar zijn vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS p.16). Er zou ook geen klacht tegen uw vader of tegen u zijn ingediend (zie gehoorverslag CGVS p.16). U denkt dat er een zaak zou moeten opgestart zijn maar vervolgens stelde u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS p.16). Het is ook opvallend dat u onder uw eigen naam en foto's een openbaar Facebook profiel heeft en verschillende filmpjes op Youtube heeft geplaatst (zie document 2, blauwe map). Dit is opmerkelijk gezien u beweerde dat u de "ISI" vreest, zelfs hier in België terwijl ze u op deze manier makkelijk zouden kunnen opzoeken (zie gehoorverslag CGVS p.16). Er wordt dan ook geen geloof gehecht aan uw beweerde vrees voor de Pakistaanse autoriteiten.

Het GGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt (zie document 1, blauwe map). Er kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar u hebt niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is

van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict. Gezien u een opleiding heeft genoten en naast Pashtou ook Urdu kent (zie gehoorverslag CGVS p.3), zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele inwoners uit het noordwesten van Pakistan wonen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw schooldiploma's (zie document 3, groene map) kunnen aanvaard worden maar zijn geen bewijs van uw identiteit. De documenten van het leger (zie document 5, groene map) kunnen aanvaard worden gezien hier niet betwist wordt dat u een maand in dienst was bij het leger. De twee enveloppen (zie document 6, groene map) kunnen zondermeer aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag van Genève en op een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 (subsidiaire bescherming) evenals op een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.3. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV, nr. 25.244 van 27 maart 2009).

3.2. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de taliban en het Pakistaanse leger geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

3.3. Verzoeker gaat voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing met name dat hij zijn identiteit niet aantoonde noch aannemelijk maakte.

Verzoeker verklaarde geboren te zijn op 3 maart 1991 te Zirla Dir en de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. Ter onderbouwing hiervan heeft hij een fotokopie van een identiteitskaart en een fotokopie van een domiciliëcertificaat neergelegd. De commissaris-generaal wees er in de bestreden beslissing terecht op dat aangezien verzoeker geen enkel 'origineel bewijs' kan neerleggen ter staving van zijn identiteit of nationaliteit en aangezien van deze fotokopieën de authenticiteit niet kan worden vastgesteld, verzoeker de door hem gestelde identiteit niet heeft aangetoond. Verzoekers verdediging dat zijn huis nog steeds onder controle van het leger staat en het *"Bijgevolg is het voor verzoeker onmogelijk om enige originele documenten te bekomen die zich nog steeds in het huis bevinden. Het is duidelijk dat vanaf er iemand van de familie van verzoeker bij het huis in Janat Tangai zou komen, zij onmiddellijk door de Pakistaanse overheid zullen gearresteerd worden"* wordt niet aangenomen aangezien verzoekers voorgehouden problemen met de taliban en de bezetting van zijn huis evenmin aannemelijk zijn, zoals hierna nog uitgebreid wordt uiteengezet. Dit klemt des te meer aangezien verzoeker reeds meer dan een jaar in België verblijft en hij dus voldoende de tijd heeft gehad om de nodige stappen te ondernemen om zijn originele documenten te laten overkomen naar België. De commissaris-generaal wijst er dus terecht op dat verzoeker tekort schiet in zijn medewerkingsplicht.

3.4. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enerzijds voorhoudt de taliban te vrezen en anderzijds te worden gevisieerd door de Pakistaanse autoriteiten. Verzoeker voert aan dat hij op 25 april 2011, de dag dat de taliban naar verzoekers woning in Janat Tangai is gekomen, er wel degelijk aanwezig was, maar dat hij hiervan geen bewijs kan voorleggen want *"Dergelijke documenten bestaan gewoonweg niet"*. Verzoeker kan evenmin aantonen dat hij een woning had in zijn dorp van afkomst aangezien de landen zijn overgegaan van grootvader op vader en de documenten betreffende deze gronden eveneens in verzoekers huis te Janat Tangai liggen. Verzoeker had er niet bij stilgestaan alle documenten mee te nemen bij zijn vertrek en kan deze nu evenmin meer bekomen aangezien het huis onder controle van het leger staat. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het gehoor op het CGVS zeker niet heeft verklaard dat hij zijn aanvraag voor zijn studies aan de universiteit van Gujrat vanuit het district Dir heeft gedaan. Bovendien zou dit verder ook niks zeggen over het feit of verzoeker al dan niet aanwezig was in de woning in Janat Tangai. Verzoeker voert nog aan dat het duidelijk is dat de taliban hem niet voor de één of andere reden wou gebruiken, maar dat de taliban verzoeker zowel wou als gids, maar ook als een voorbeeld om andere mensen van het dorp te rekruteren. Verzoeker benadrukt dat, wat betreft de raid op zijn woning door het Pakistaanse leger op 4 mei 2011, hij geen tijd had om bewijselementen te verzamelen, hij zo vlug mogelijk Pakistan wenste te verlaten en *"hij er ook niet bij stilgestaan [heeft] dat hij eerst de kranten diende te bekijken om eventueel later krantenartikels te kunnen voorleggen"*. Volgens verzoeker is de reden waarom zijn buur de dreigbrief van de taliban heeft vernietigd duidelijk: De buurman wist immers niet waar verzoeker zich bevond waardoor hij onmogelijk de opdracht van de taliban kon uitvoeren. Daarenboven wilde de buurman eveneens vermijden te worden geassocieerd met de taliban. Verzoeker blijft er bij dat hij *"zowel tijdens zijn eerste verhoor als tijdens zijn verhoor bij het Commissariaat-generaal gezegd heeft dat zijn broer op 26 april 2011 de aangifte heeft gedaan"* en er bij de Dienst Vreemdelingenzaken foutief "vader" werd genoteerd. Volgens verzoeker wordt hij gevisieerd door het Pakistaanse leger omdat *"als het Pakistaanse leger je nog maar één dag ziet met de Taliban dan denken ze dat je samenwerkt en wordt je verder gevisieerd"* en omdat hij, net als andere leden van de taliban, een lange baard had. Hierbij voegt zich nog het feit dat verzoeker tijdens zijn tewerkstelling

bij het Pakistaanse leger toegang heeft gekregen tot "gevoelige" informatie. Verzoeker herhaalt dat zijn vader aan de "ISI" alle informatie heeft gegeven en zij met hem niets meer konden aanvangen aangezien verzoeker al was vertrokken naar het buitenland. Verzoeker voegt er nog aan toe dat hij zijn facebook profiel privé heeft gemaakt, hij er geen enkele "vriend" heeft die van Pakistan afkomstig is en hij er bovendien slechts een beperkt aantal vrienden heeft.

3.4.1. Verzoeker brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van het asielrelaas, het verwijzen naar eerdere verklaringen in het gehoorverslag en het verduidelijken hiervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van ongefundeerde en ongeloofwaardige beweringen (inzake de dreigbrief van de taliban, het bestaan van zijn woning in Janat Tangai en van de raid op zijn woning door het Pakistaans leger) en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses. Verzoeker laat na zijn loutere beweringen te staven terwijl hij op het CGVS betreffende de raid op 4 mei verklaarde dat *"Ik ben niet zeker of er een reportage was, maar het was op tv dat wij hen lieten schuilen, ze wonen daar niet meer"* (zie gehoor CGVS p.14) en dus de nodige stappen had kunnen ondernemen om het desbetreffende tv-materiaal te bekomen.

3.4.2. Hierbij voegt zich nog dat ook verzoekers verklaringen afgelegd op de DVZ en het CGVS ontoereikend en tegenstrijdig zijn. Zo kon verzoeker niet aangeven hoe de Pakistaanse autoriteiten op de hoogte waren van het feit dat de taliban in verzoekers woning verbleef op het moment van de raid *"Dat weet ik niet. Het is de enige weg waarlangs de taliban passeerde"* (zie gehoorverslag CGVS p.14). Gevraagd naar de dreigementen die hij zou hebben ontvangen, gaf verzoeker het vage antwoord dat *"Ja van de dorpelingen en van de arbeider weten dat de autoriteiten ons zoeken en ook de taliban en ze vragen naar ons. Bij het examinatiecentrum zocht ook iemand me in overheidskleren en de geheime agentschappen weten dat vader in Mardan leeft, ze kwamen maar hij is oud"*. Ook het feit dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat zijn broer op 26 april 2011, de dag nadat de taliban was blijven logeren, naar de politie stapte (zie gehoorverslag CGVS p.13), maar hij bij de DVZ verklaarde dat zijn vader naar de politie gestapt was (zie vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 3.5) doet verder afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. Verzoeker houdt vol dat hij altijd heeft beweerd dat zijn broer naar de politie is gestapt, maar verklaart hiermee niet waarom hij, toen hem aan het begin van het interview op het CGVS werd gevraagd of er fouten waren gemaakt in de vragenlijst van de DVZ (zie gehoorverslag CGVS p.2) toen geen melding maakte van deze vergissing. Het *post factum* opwerpen dat er een fout zou zijn begaan tijdens het interview op de DVZ wordt geenszins aanvaard.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing opmerkte dat er logischerwijze geen reden was om verzoeker ervan te verdenken samen te werken met de taliban, aangezien de autoriteiten reeds op de hoogte waren van het feit dat de taliban verzoeker en diens familie lastig viel, haalt verzoeker aan dat hij *"ten tijde van zijn problemen in Pakistan een lange baard [had]. Dit is hetzelfde uitzicht zoals de andere leden van de Taliban waardoor de link tussen de Taliban en een eventuele samenwerking met verzoeker voor de Pakistaanse autoriteiten zeer snel duidelijk wordt"*. Bezwaarlijk kan aanvaard worden dat de Pakistaanse autoriteiten dermate naïef zijn dat ze elke man met baard associëren met de taliban. Een dergelijk verweer is niet ernstig, evenmin waar verzoeker nog opwerpt dat *"als het Pakistaanse leger je nog maar één dag ziet met de Taliban dan denken ze dat je samenwerkt en wordt je verder gevisieerd"*.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het uiten van blote beweringen en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen zoals *"Gelet op het feit dat de vader van verzoeker alle info heeft gegeven, werd hij verder, omwille van zijn ouderdom met rust gelaten"*.

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift nog opmerkt dat hij zijn facebook profiel *nu* privé heeft gemaakt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het voordien wel degelijk openbaar was en dat verzoeker verscheidene filmpjes op youtube plaatste, wat duidelijk afbreuk doet aan verzoekers voorgehouden vrees voor de Pakistaanse autoriteiten en de geheime dienst "ISI". Verzoekers asielrelaas komt over de hele lijn verzonnen voor.

De door verzoeker neergelegde schooldiploma's en documenten van het leger tonen aan dat de persoon op het document een opleiding heeft genoten en een maand in dienst is geweest bij het leger. Er dient echter te worden herhaald dat verzoeker zijn identiteit niet bewijst en aldus evenmin dat dit stuk hem aanbelangt. Hoe dan ook is het feit inzake de legeropleiding niet in het geding nu dit niet wordt betwist. De neergelegde enveloppen tonen aan dat verzoeker post heeft gekregen in België, wat logischerwijze evenmin als een bewijs van het voorgehouden asielrelaas kan gelden.

3.5. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.6. De Raad stelt in deze vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven ongeloofwaardigheden, onwetendheden, onwaarschijnlijkheden, vaagheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat er geen twijfel is over het feit dat hij afkomstig is uit het dorp Janat Tangai, district Dir in de provincie Khyber Pakhtunkhwa in het noordwesten van Pakistan en dat uit objectieve informatiebronnen blijkt dat gewone burgers aangevallen worden door militanten in het Noordwesten van Pakistan. Verzoeker citeert uit diverse (internet)artikelen. Het is onmogelijk voor verzoeker om zich ergens anders in Pakistan te vestigen aangezien verzoeker zowel door de taliban gezocht wordt als door het leger. Beiden zijn overal in Pakistan aanwezig en hebben veel macht.

4.2. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie"), inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, noch in het Mardan district. Immers daar waar er in bepaalde districten in Khyber-Pakhtunkhwa in 2009 en begin 2010 nog militaire operaties plaatsvonden, dan wel nadien zelfmoordaanslagen door talibanmilitanten werden uitgevoerd, is dit niet het geval in het Mardan district, noch is daar sprake van etnische of intertribale confrontaties (p.12-13), integendeel dit is één van de districten waar vluchtelingen bescherming zochten (p. 15). Aldus kan de situatie in het Mardan district zeker niet gelijkgeschakeld worden met een gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht. De Raad beklemtoont in deze dat de loutere erkenning dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, geenszins impliceert dat deze strijd ook gelijkgeschakeld kan worden met een intern gewapend conflict in de zin van het humanitair recht. Verzoeker toont niet middels concrete aanwijzingen aan dat er in het Mardan district waar verzoeker woonde bij zijn oom, sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven of de persoon van een burger. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie, met name het internetartikel van "Agence France Presse", een artikel van BBC, een artikel van "Plus News Pakistan" en een "Thematisch ambtsbericht Pakistan positie van ahmadi's en christenen" tonen geenszins -in zoverre nuttig aangebracht- aan dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist zou zijn.

Wat het aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies Pakistan van de FOD Buitenlandse Zaken betreft, merkt de Raad op dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Pakistan willen reizen en niet slaat op Pakistaanse staatsburgers.

4.4. Gezien noch verzoekers problemen met de taliban noch deze met het Pakistaanse leger aannemelijk zijn, beschikt hij voor zover hij niet bij zijn oom wenst te blijven, desgevallend over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet om het geweld in zijn regio van herkomst te ontvluchten. Bovendien had verzoeker ook de middelen om naar Europa te komen, zodat hij alleszins in de mogelijkheid was om zich ook buiten zijn voormalige woonomgeving te hervestigen.

4.5. Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan die de objectieve informatie weerleggen en toont aldus niet aan dat hij niet over een intern vluchtalternatief beschikt, laat staan dat er in Pakistan sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonst dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

6. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK